

(Kort bemærkning).

Otto Mørch (S):

Som udvalgsformand vil jeg gerne tilbagevise hr. Glensgårds påstand om katastrofe- og kriselovgivning. Jeg står her med en oversigt fra min sekretær over udvalgsarbejdets forløb, og det synes jeg folkettinget skal have besked om.

Den 12. april 1977: lovforslaget fremsat. Den 26. april: første behandling. 28. april: teknisk gennemgang i udvalget. 13 maj: gennemgang af besvarelser. 17. maj: gennemgang af besvarelser. 18. maj: gennemgang af besvarelser. 23 maj: gennemgang af besvarelser og samråd. 24. maj: gennemgang af besvarelser og samråd. 25. maj: gennemgang af besvarelser og samråd. 26. maj: afgivelse af betænkning. I alt 8 møder, mange gange langvarige møder. Der er omdelt 22 bilag vedrørende lovforslaget. Der er stillet ikke mindre end 36 skriftlige spørgsmål og 3 samrådspørgsmål. Der er omdelt 4 betækningsudkast. Dette til oplysning for folkettinget.

(Kort bemærkning).

Glensgård (FP):

Ja, alene de 4 betækningsudkast viser jo, at vi har været inde i nogle problemer i slutfasen. Men jeg kan meddele formanden og selvfølgelig også folkettinget, at vi begyndte realitetsbehandlingen af lovforslaget den 20. maj, og vi sluttede den 25. maj. Vi havde altså 5 dage til realitetsbehandling af lovforslaget. Indtil denne dato meddelte formanden for udvalget, at man ikke forventede den pågældende lovgivning gennemført i denne samling. Vi tilbød at gå ind i lange forhandlinger i løbet af sommeren omkring forslaget, således at vi kunne afgive en beretning og så få lovforslaget hurtigt igennem i den nye samling. Men formanden meddelte altså indtil 20. maj, at regeringen ikke forventede lovforslaget gennemført.

Lowzow (KF):

Som den tidligere ordførers indlæg har markeret, er dette en sag af format, og derfor vil vi godt meddele, selv om det er på et sent tidspunkt, at dette lovforslag i sidste instans ikke kan gøres færdigt med de konservative stemmer. Vi mener, at det kunne være uddybet mere. Det er trods alt, som det er sagt, 50 pct. af al personbefordring, det drejer sig om, og for at jeg ikke skal tage ordet ved tredje be-

handling, vil jeg sige nu, at vi vil afholde os fra at stemme for lovforslaget.

Imidlertid er der under udvalgsbehandlingen sket mange gode ting med det oprindelig fremsatte lovforslag. Det er gået i en retning, som vi føler har strammet det op. Alle ændringsforslagene fremsat af flertallet kan vi stemme for. Lovforslaget i sig selv har megen lighed med et tidligere fremsat konservativt lovforslag. Hovedintentionerne er fastholdt i dette lovforslag, og derfor har vi sympati for det. Det vil sige, at vi med stor glæde har set, at der er blevet strammet op på det af regeringen fremsatte lovforslag, men vi havde gerne set, at der havde været muligheder for at uddybe et så stort projekt noget mere; det havde vi været villige til.

Flertallet har meget hurtigt og stærkt markeret, at det var der ikke tid til at vente på, og derfor må den parlamentariske orden være den, som vi nu her har fremlagt.

Vi kan stemme for alle de af ministeren stillede ændringsforslag.

Fuglsang (DKP):

Som det nok er fremgået af de forskellige indlæg, er denne sag en stor sag, først og fremmest fordi det er en principiel sag, og jeg vil gerne sige, at når vi, lige fra det blev fremsat, under førstebehandlingen og videre frem, har været positive over for det, har det i høj grad været af principielle grunde, nemlig fordi en koordinering af den kollektive trafik i hovedstadsområdet ville være både sund og rigtig. Det ville, rigtig administreret med hensyn til takster, koordinering af køreplaner osv., kunne virke til at fremme den kollektive trafik på den individuelle trafiks bekostning. Vi gik altså ind for det, fordi vi principielt anså det for at være rigtig, men vi lagde heller ikke skjul på, at vi kunne se, der var problemer i det, heriblandt at vi for vort vedkommende fandt kompensationsbeløbene utilstrækkelige bl. a. af den grund, at vi troede på, stadig tror på og vil arbejde for tunnelbanerne, og dér vil de jo kunne spille en vis rolle.

Vi udtrykte ved første behandling, vel nok af gammel vane, et håb om, at udvalgsarbejdet kunne virke som en forskønnelses- og forbedringskur. Sligt er jo sket før, selv om det efterhånden sker i stadig mindre omfang. I dette tilfælde er det gået modsat. Netop kompensationsbeløbet er jo sat meget, meget klækkeligt